

Arrest

nr. 81 033 van 11 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2011 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

1.2. Uit het Eurodac-verslag van 10 oktober 2011 blijkt dat verzoekers' vingerafdrukken werden genomen op 25 september 2011 in Italië.

1.3. Op 2 december 2011 worden de Italiaanse autoriteiten verzocht om verzoekers over te nemen op grond van artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten

wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Ingevolge een ontbreken van reactie, worden de Italiaanse autoriteiten op 7 februari 2012 op de hoogte gebracht van een tacit agreement.

1.4. Op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

- de bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoeker.

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te Herat, op (in) 00.00.1970 van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.6 en 18.7 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 10/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 09/10/2011 in België te zijn aangekomen samen met zijn partner en haar/hun 3 kinderen. Uit het Eurodacverslag blijkt dat betrokkene zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië op 25/09/2011. Betrokkene zegt dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Turkije en dat hij reisde van Afghanistan via Iran, Turkije, Griekenland en een onbekend land naar België. Op 02/12/2011 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. De Italiaanse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement (art. 18.6 en 18.7 van de Dublin Verordening) waarin wordt gesteld dat Italië verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon. De Italiaanse autoriteiten werden op 07/02/2012 hiervan in kennis gesteld. Betrokkene heeft als reden waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat de komst naar België een beslissing was van God. Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden

van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete elementen aan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij gewoonlijk verblijft, en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn. Betrokkene legt geen documenten voor. Gelet op al deze elementen, is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51.5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18.6 en 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

- de bestreden beslissing t.a.v. tweede verzoekster:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te Herat, op (in) 00.00.1980 van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft. + 3 kinderen: (...)

REDEN VAN DE BESLISSING: België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.6 en 18.7 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 10/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op 09/10/2011 in België te zijn aangekomen samen met haar partner en hun 3 kinderen. Uit het Eurodacverslag blijkt dat betrokkene haar vingerafdrukken werden genomen in Italië op 25/09/2011. Betrokkene zegt dat haar vingerafdrukken werden genomen in Turkije en dat ze reisde van Afghanistan via Iran, Turkije, Griekenland en een onbekend land naar België. Op 02/12/2011 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. De Italiaanse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement (art. 18.6 en 18.7 van de Dublin Verordening) waarin wordt gesteld dat Italië verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon. De Italiaanse autoriteiten werden op 07/02/2012 hiervan in kennis

gesteld. Betrokkene heeft als reden waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat België de keuze van de smokkelaar was en dat ze geen idee hadden van waar ze zouden terecht komen. Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan (DVZ, vraag 21). Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete elementen aan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar zij gewoonlijk verblijft, en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Afganistan vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizensehe Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Beme and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het

administratief dossier van betrokkene. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde. Betrokkene verklaart maagklachten en buikpijn te hebben, hetgeen een overname niet verhindert. Betrokkene kan geen documenten voorleggen. Gelet op al deze elementen, is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18.6 en 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 8 en 18 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en van de artikelen 18, 19, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekers betogen het volgende:

“Eerst middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 3, 8 en 18 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, artikelen 18, 19, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. 1/ Verzoekers betwisten niet enige tijd in Italië te hebben verbleven en via Italië Europa te zijn binnen gekomen. Overeenkomstig de Dublin-IT-verordening zijn de Italiaanse overheden in beginsel bevoegd voor de asielaanvraag van verzoekers. Verzoekers hebben echter persoonlijk ondervonden tijdens hun verblijf in Italië dat hen geen enkele hulp werd aangeboden. Er werden vingerafdrukken genomen en ze dienden een document te ondertekenen. Dit allemaal zonder bijstand van een tolk Dan. Verzoekers hebben niet de mogelijkheid gehad om een asielaanvraag in te dienen. Ze werden aan hun lot overgelaten en dienden zelf in te staan voor opvang, voedsel Ze trachten elke dag te overleven. Spijtig genoeg, kunnen hier geen bewijzen van worden voorgelegd aangezien men geen “bevestiging” krijgt van de desbetreffende autoriteiten dat men zelf heeft dienen te overleven op straat. 2/ Verzoekers vinden wel een bevestiging van hun ervaringen terug in rapporten en rechtspraak van het EHRM. Het EHRM heeft meermaals gesteld dat een kandidaat-vluchteling niet mag worden uitgewezen naar een land waar hij zal worden blootgesteld aan schending van artikel 3 van het EVRM. België kan zich echter niet verschuilen achter de toepassing van de Dublin —IT-verordening. Bij een strikte toepassing van voornoemde verordening dient besloten te worden dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers. Verweerster dient echter na te gaan of verzoekers niet zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Tegenpartij heeft op dit punt een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Tegenpartij gaat er steeds vanuit dat een lidstaat van de Europese Unie verondersteld wordt de fundamentele rechten te waarborgen, aangezien zij ook de Conventie van Genève hebben ondertekend. Een veronderstelling is in casu niet voldoende. Men dient werkelijk een onderzoek te voeren. (EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §131; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, §148) 3/ In de bestreden beslissingen wordt door tegenpartij zelf gesteld dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Volgens tegenpartij betekent dit echter niet automatisch dat verzoekers zullen worden bloot gesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling of dat diens asielaanvraag niet de nodige objectiviteit zal behandeld worden. Verzoeker hebben bij hun aankomst in Italië nooit de kans gekregen een asielaanvraag in te dienen. Er bestaan dus zeker geen garanties voor verzoekers dat hun aanvraag ditmaal wel onderzocht zou worden. Indien men er de persberichten op naslaat van de afgelopen maanden merkt men dat er in Italië heel veel problemen zijn gerezen wat betreft de opvang van asielzoekers. Men spreekt er van een humanitaire crisis. Het gaat zelfs zo ver dat er geregeld sprake is van gewelddadige opstanden. 4/ In februari 2011 heeft Italië zelf de hulp ingeroepen van de Europese Unie, daar de situatie dramatisch was. Het UNHCR heeft de lidstaten gevraagd hun verantwoordelijkheden op te nemen en solidair te zijn met Italië. 5/ Ook

door Amnesty International, rapport mei 2011, wordt de erbarmelijke situatie in Italië aangekaart. 6/ Verzoekers wensen ook te benadrukken dat Italië er zich niet van onthoudt om kandidaatvluchteling te refouleren. 7/ Kortom wensen verzoekers mede te delen, dit gebaseerd op hun eigen ervaringen en rapporten, dat er geen adequate opvang is. Verzoekers dienden op straat te overleven tijdens hun verblijf in Italië. Verzoekers kunnen er ook niet beschikken over de nodige gezondheidszorgen. Dit is in casu zeer belangrijk daar verzoekster zwanger is en het voor haar zeer belangrijk is de gepaste begeleiding te hebben tijdens de zwangerschap. Het EHRM en andere nationale overheden, cfr Nederland, hebben reeds de schorsing uitgesproken van een verwijderingsmaatregel naar Italië. Tegenpartij kan deze rapporten en informatie niet zomaar naast zich neer leggen indien een hoog gerechtshof het zeer belangrijk vindt hiermee rekening te houden. De actuele situatie in Italië wordt miskend door tegenpartij en ze maken hierbij een enorme beoordelingsfout. 8) Het standpunt van DVZ, welk berust op verkeerde feitelijke gronden, was determinerend teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoekers te betekenen en zodoende hun verwijdering naar Italië te bewerkstelligen. Bovendien druist de motivering van DVZ in tegen objectieve verslagen van onafhankelijke organisaties zoals o.a. het UNHCR. DVZ kan ook niet ontkennen dat de Europese Commissie bijzonder bekommerd is om het lot van asielzoekers in Italië. 9/ Verwerende partij toont ook niet aan dat de toestand van asielzoekers in Italië, waarvoor zij veroordeeld werd door het Hof voor de Rechten van de Mensen, thans verbeterd zijn en aan de minimumnormen beantwoordt. Zonder die grove schending van humanitaire bepalingen van de Internationale Verdragen waartoe Italië verbonden is, zou de Europese Commissie en andere instellingen zoals o.a. het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen nooit de huidige houding van de Italiaanse autoriteit van nabij volgen zoals het nu het geval is. Verwerende partij kan dus niet ernstig beweren dat verzoekers niet behoren tot een kwetsbare groep en dat die kwetsbare groep op systematische wijze wordt onderworpen aan foltering en mensenonterende behandelingen bij overbrenging naar Italië. 10/ Uit een geheel van documenten uitgaande van verschillende organisaties blijkt dat in hoofde van verzoekers wel degelijk een groot risico tot opsluiting en repatriëring bestaat, temeer nu zij via Turkije Italië zijn binnengekomen, en zij als dusdanig riskeren blootgesteld te worden aan een behandeling die strijdig is met het artikel 3 EVRM. Indien verzoekers naar Italië worden overgebracht, staat het ontegensprekelijk vast dat verzoekers zich in één van de bovenvermelde gevallen zullen bevinden en aldus riskeren terug naar hun land van herkomst te worden gestuurd zonder dat hun asielaanvraag werd onderzocht of alleszins in Italië geen toegang zullen kunnen bekomen tot de nodige gezondheidszorgen in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchteling en als zwangere vrouw. Verwerende partij was op de hoogte of minstens had op de hoogte moeten zijn van de hachelijke situatie waarin asielzoekers in Italië verkeren. Verweerster meldt zelf dat Italië zich in een crisissituatie bevindt. Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking - die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden - moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat; Voormelde beslissing is echter niet afdoende gemotiveerd; In het begrip afdoende ligt enerzijds het evenredigheidsbeginsel, anderzijds de draagkrachtvereiste besloten; De draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid) In casu wordt er niet aan de draagkrachtvereiste voldaan daar talrijke verslagen uitgaande van verschillende internationale organisaties immers melding maken van het gegeven dat asielzoekers in Italië het voorwerp uitmaken van onmenselijke en vernederende behandelingen, terwijl de bestreden beslissingen gewag maken van het gegeven als zouden verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Italië een onmenselijke of vernederende behandeling riskeren. Verzoekers zien niet in welke bewijzen zij nog meer kunnen bijbrengen teneinde het risico op voormelde behandelingen aannemelijk te maken, nu blijkt dat zij bewijzen bijbrengen waaruit blijkt dat asielzoekers systematisch worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, en dat hij tot die kwetsbare groep behoort; Op grond van de hierboven uiteengezette argumenten zijn verzoekers de mening toegedaan dat:

- de uitvoering van de beslissing eveneens strijdig is met artikel 3 van EVRM vermits verzoeker, zijn echtgenote en zijn jonge kinderen blootgesteld zullen worden aan onmenselijke behandelingen in Italië.
- de bestreden beslissing ook strijdig is met artikel 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie daar zijn asielrecht de facto en de iure ontnomen wordt en daar hij reëel aan onmenselijke en vernederende behandelingen blootgesteld wordt in Italië zelf of in een derdeland tengevolge van het desastreus asielbeleid.
- de bestreden beslissing evenmin beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van

het beroep worden ingeroepen.” Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 8 en 18 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van deze verdragsbepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissingen geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

2.4.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.4.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.4.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.6. Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar een rapport van 29 maart 2011 van Amnesty International, dat zij ook voegen aan het verzoekschrift en voegen tevens verschillende artikelen en rechtspraak van de Raad van State van Nederland bij en ten slotte een bevestiging betreffende het ontbreken van een adequate behandeling voor zwangere vrouwen. Volgens verzoekers blijkt uit hun eigen ervaringen en uit rapporten dat er in Italië geen adequate opvang is voor asielzoekers en dat ze ook niet kunnen beschikken over de nodige gezondheidszorgen, hetgeen belangrijk is aangezien tweede verzoekster zwanger is en gepaste begeleiding nodig heeft tijdens de zwangerschap. Zij verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM en andere nationale overheden die reeds een schorsing hebben uitgesproken van een verwijderingsmaatregel naar Italië. Door deze rapporten en informatie naast zich neer te leggen maakt de verwerende partij een enorme beoordelingsfout. Zij betogen dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de Dublin II-verordening, maar dat zij dient na te gaan of zij niet zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoekers stellen dat uit het geheel aan informatie en rapporten van verschillende organisaties blijkt dat zij wel degelijk een groot risico lopen om te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoekers benadrukken dat de verwerende partij zelf melding maakt van een crisissituatie in Italië ten gevolge van de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat wanneer eerste verzoeker gevraagd wordt: *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”*, hij het volgende heeft geantwoord: *“Betrokkene verklaart dat het zijn lot is, dat god dit beslist heeft. Betrokkene heeft ook gehoord dat in België de 2^e godsdienst Islam is.”* Op dezelfde vraag antwoordde tweede

verzoekster *“Betrokkene had zelf geen idee waar ze ging belanden. De smokkelaar heeft haar en de familie naar hier gebracht.”*

Wanneer hen gevraagd wordt: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* geven zij geen concrete elementen aan. Hij: *“Het was onze afspraak met de smokkelaar dat hij ons naar België, Duitsland of Nederland zou brengen. Wij waren verder van niets op de hoogte en ik weet ook niet waar die vingerafdrukken genomen zijn.”* Zij: *“Wij hebben daar geen asiel aangevraagd en het was ook niet onze bedoeling om daar naartoe te gaan. Wij willen hier blijven. België is een goed en veilig land.”*

Verzoekers hebben op geen enkel ogenblik melding gemaakt van het feit dat zij in Italië slecht behandeld zijn geweest. Deze gegevens leiden tot de eerste vaststelling dat de verklaringen die de verzoekende partijen nu afleggen over slechte ervaringen in Italië en dat hen niet werd toegelaten aldaar asiel aan te vragen, niet aannemelijk zijn.

2.7.1. Verzoekers komen thans voor het eerst in hun verzoekschrift naar voren met rapporten over de situatie in Italië met als doel aan te tonen dat zij – indien zij zouden worden teruggestuurd – aldaar onderworpen zullen worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In casu blijkt echter uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk nagegaan is of er beletselen zijn om verzoekers over te dragen, rekening houdende met de verklaringen van verzoekers.

De Raad wijst er dienaangaande op dat in de bestreden beslissingen duidelijk gesteld wordt: *“De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde in casu alles in het werk stelt om de overdracht van verzoekers in optimale omstandigheden te laten verlopen. De verzoekende partijen maken daarnaast niet aannemelijk dat indien zij zouden geconfronteerd worden met het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet onmiddellijk een opvangplaats voor hen zouden kunnen regelen zij automatisch in een situatie zouden terechtkomen die kan worden beschouwd als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien zij worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten en zij stukken voegen aangaande de situatie in Italië over de toestroom van asielzoekers, wijst de Raad erop dat dit wel degelijk is gebeurd. Meer bepaald wordt er in de bestreden beslissing gesteld: *“Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete elementen aan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij gewoonlijk verblijft,*

en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.” En “Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.”

Waar verzoekers verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010, een artikel van MO van 2005 en een artikel van 13 mei 2009, dient gesteld dat de Raad meer belang hecht aan de meer recente rapporten waarop de verwerende partij zich baseert. Uit het NOAS-rapport, dat zich in het administratieve dossier bevindt, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook voor wat betreft de procedureregels, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen, wat niet kan vastgesteld worden door het Eurodac-verslag (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend (wat de verzoekende partij in casu beweert) krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS-rapport, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waarbij geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partijen die door hun raadsman ongetwijfeld op de hoogte zullen worden gebracht van de inhoud van het NOAS-rapport dat duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partijen dienen te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die in Italië een asielaanvraag had ingediend, nog geen interview heeft gehad en nog geen beslissing over de asielaanvraag heeft gekregen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat betreft de in het kader van de Dublin II-verordening overgedragen asielzoekers, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centra, onder meer in Rome en in Malpensa. Zij die al in een centrum verbleven en dit zonder toelating hebben verlaten verliezen hun opvangplaats. In casu, gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partijen, zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partijen zich in dat geval bevinden. Ook in de Fiumicino-luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR-systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag). Verzoekster, die zwanger is, zal aldus voorrang krijgen bij de toebedeling van een opvangplaats. Het geval waarnaar verwezen wordt in de uitspraak van een Nederlandse rechtbank is in casu niet transposeerbaar naar onderhavig geval nu verzoekster geen alleenstaande zwangere vrouw is, die niet als kwetsbaar wordt beschouwd.

Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat er weliswaar problemen zijn, zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat in casu niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partijen zich kunnen richten.

Evenwel blijkt ook uit het verslag dat, om een nog meer gedetailleerde analyse te verrichten, het onontbeerlijk is dat de verzoekende partijen alle concrete gegevens over hun asielprocedure bijbrengen, minstens verhaalt indien zij van de verwerende partij verwachten dat haar onderzoek nog diepgaander zou zijn. Ook op de verzoekende partijen rust een gedeelte van de bewijslast en van hen mag verwacht worden dat zij de waarheid spreken en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengen over de plaatsen waar zij geweest zijn in Italië en in welk stadium hun asielprocedure is. De redenering van de verzoekende partijen, die eenzijdig de bewijslast legt op de verwerende partij of op de Raad, kan niet gevolgd worden. Het gegeven dat er nog geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Wat betreft de verwijzing naar een artikel van Amnesty International van 29 maart 2011 over de situatie op Lampedusa, dient vastgesteld dat deze toestand niet op verzoekers' situatie van toepassing is, zodat de verwijzing hiernaar niet dienstig is. Hetzelfde kan gezegd worden over het persbericht van 3 mei 2011. Bovendien, zoals hoger blijkt, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de toestroom van vluchtelingen in Italië. Met hun verwijzing naar het artikel "*Samenwerking lidstaten bij illegale immigratie*" waarin enkele aanbevelingen worden gegeven over de samenwerkingsmogelijkheden, tonen verzoekers evenmin aan dat zij bij een overdracht naar Italië zullen worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het citaat afkomstig van de website Wikipedia beschouwt de Raad niet als gezaghebbende bron die afbreuk kan doen aan de rapporten waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd bij het treffen van de bestreden beslissing. Het artikel van Trouw.nl handelt over de situatie in Griekenland en is evenmin van toepassing op verzoekers' situatie. Ook de twee pagina's van het jaarrapport van Amnesty International van 2011 die verzoekers voegen, handelen geenszins over de situatie in Italië.

Waar verzoekers betogen dat er geen adequate medische begeleiding zal zijn voor de zwangerschap van tweede verzoekster, wijst de Raad erop dat uit het NOAS-rapport blijkt dat tijdens de asielprocedure na de registratie de verzoekende partij recht heeft op gratis gezondheidszorg (pagina 25).

Er kan al dus niet worden besloten dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM. Verzoekers maken geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.8. Gelet op voorgaande bespreking maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER